Ομάδα Μουσικού Θεάτρου "ΟΠΕΡΑ"
Κοίτα με
Χοροθέατρο "Ροές"

Η δεύτερη παρουσία της Ομάδας Μουσικού Θεάτρου "ΟΠΕΡΑ", μετά τις περσινές *Σοφολογιότατες* και συνάμα η δεύτερη εν σκηνοθεσία εμφάνιση του πολύτιμου και θεατρικότατου μουσικού Θοδωρή Αμπαζή δείχνει μια σοβαρή εξέλιξη, τουλάχιστον ως προς την αποσαφήνιση των προθέσεων και του καλλιτεχνικού στίγματος του σχήματος.
Ενώ η περσινή παράσταση, βασισμένη σε κλασικό από δραματουργική άποψη υλικό, έδωσε ένα λαμπερό τελικό αποτέλεσμα, αφήνοντας όμως μόνο αμυδρώς να διαφανεί η οργάνωση της θεατρικότητας πάνω σε μουσικής σύλληψης σχήματα, το φετινό εγχείρημα προχώρησε σε μια ενδιαφέρουσα κατεύθυνση, τόσο από τη σκοπιά του δραματουργικού εγχείρηματος, όσο και από αυτήν του δρόμου δουλειάς.
Η ιδέα για μια παράσταση μονοπράκτων εμπνευσμένων από σαιξπηρικά σονέτα είναι κατ' αρχήν γοητευτική και η μεταφορά του αντίστοιχου αμερικανικού εγχειρήματος στα καθ' ημάς υπήρξε αν μη τι άλλο δημιουργική, στο βαθμό που όχι μόνο προσάρμοσε με γόνιμο τρόπο ορισμένα από τα μονόπρακτα της ξένης παράστασης, αλλά και προκάλεσε τη συγγραφή δύο νέων ελληνικών. Στα θετικά σημεία της τελικής σύνθεσης περιλαμβάνεται ακόμη η πολυπρισματική πολιορκία του ερωτικού μοτίβου, καθώς τα διαφορετικά έργα έχουν τον Σαίξπηρ, όχι ως υλικό προς δραματοποίηση, αλλά ως δημιουργική αφετηρία, ενώ επίσης διαφέρουν μεταξύ τους φιλοσοφικά, αισθητικά, δραματουργικά και υφολογικά αναμένοντας την ενότητά τους στο επίπεδο διαχείρισης της σκηνοθεσίας και της παράστασης, πράγμα που, και αν δεν επιτυγχάνεται πάντοτε εκατό τοις εκατό, οπωσδήποτε προκύπτει ως γοητευτικό συμπίλημα που αναδύει ευαισθησία και σοβαρό προβληματισμό, ενώ δεν του λείπει η αενάως ζητούμενη ψυχαγωγική ελαφράδα.
Βεβαίως, τα μονόπρακτα πέρα από τις διαφορές γραφής και τις νόμιμες ετεροτοποθετήσεις τους δεν είναι όλα στο ίδιο επίπεδο. Διαφέρουν και από άποψη δραματουργικής αποτελεσματικότητας και από απόψη προσληπτικής δυσκολίας. Το πιο αδύναμο είναι ίσως το *Εμείς, αλλαγμένοι μένουμε* του Αλέξη Σταμάτη με το οποίο ξεκινάει η παράσταση και που, χωρίς να στερείται κάποιου ενδιαφέροντος, υστερεί πάντως σημαντικά από άποψη στερεότητας κατασκευής αλλά και δραστικής θεατρικής γλώσσας.
Κατά τα λοιπά, το πιθανόν "λαϊκότερο" όλων, *Ο άντρας τσουκάλι* του Βασίλη Ραΐση, δεν παύει να είναι ένα έξυπνο, με χιούμορ, ευαισθησία και καλογραμμένο κομμάτι, το οποίο προσφέρει στην παράσταση μια καλή βάση απογείωσης για το φινάλε του πρώτου μέρους. Από τα δε ξένα, μεταφερμένα στα καθ' ημάς, προσωπικώς, αν και δεν μπορώ παρά να επισημάνω το βάθος και την πρωτοτυπία του John Guare, παραδίδομαι αμαχητί στη θεατρική ευφυΐα την αιχμηρότητα και το πικρό χιούμορ της γραφής του Kushner.
Η παράσταση όπως την καθοδηγεί ο Αμπαζής είναι όντως πείραμα εν εξελίξει, η σκηνοθετική οργάνωση και η μουσική που δεν εξαντλείται σε μελωδίες, αλλά δίνει μοτίβα δράσης, παράγουν ένα ενδιαφέρον αποτέλεσμα και δίνουν τη γενική εικόνα ενός αισθητικού δρόμου με απολύτως εξελίξιμα χαρακτηριστικά.
Η χορογραφική και κινησιολογική συμβολή της Σταυρούλας Σιάμου αποτελεί οργανικό στοιχείο του συνόλου, με σημαντικό δυναμισμό και άκρως ενεργητικό ρόλο, το σκηνογραφικό και ενδυματολογικό μέρος αποδεικνύει πως η Ελένη Μανωλοπούλου, εκτός από το γνωστό τάλαντο διαθέτει επίσης την ικανότητα να

εναρμονίζεται, όχι μόνο με κάθε δραματουργικό, αλλά και παραστασιολογικό ύφος, και μάλιστα αξιοποιώντας τα απολύτως αναγκαία.
Η ομάδα των ηθοποιών εμφανίζει ένα σύνολο του οποίου τα μέλη, αν και υποκριτικά δεν βρίσκονται όλα στο ίδιο επίπεδο, κερδίζουν στο σύνολο, καθώς επικοινωνούν σκηνικά και τείνουν στη συλλογική κατάκτηση μιας κοινής γλώσσας σύμφυτης με την κατεύθυνση εργασίας, τις διαφαινόμενες προθέσεις και τα ζητούμενα. Γενικώς, μια παράσταση που χωρίς να της λείπουν οι ατέλειες, δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη ως πρόταση γόνιμης αναζήτησης.

ΕΛΣΑ ΑΝΔΡΙΑΝΟΥ